

*Ubohý Ronsarde, už bylo dosti
té touhy bláhové. A dlouhé dny,
jež ztratils v lásce ke své nelibosti,
jsou, jak tvá milá, vskutku ztraceny.*

*Nemysli si, když zamtříš své sny
za bohyní, již samo nebe hostí,
že vklady lásky budou splaceny
snad jinou mincí nežli bezcitností.*

*Vím, že tě Sinopa má velmi ráda;
však sebe samu víc a proto žádá
za přítele si bohatšího muže.*

*Tvá špatná nálada, již podléháš,
a tvrdá ruka, kterou jistě máš,
jen, myslím, k horšímu ji změnit může.*

*Pierre de Ronsard
přel. Gustav Francl*

*Když zřel jsem na lůžku jak svíce zhasíná,
potichu šeptal jsem nejprostší ze všech přání:
dej, Bože, aby to, čím láska má mne mámí,
jak svíce uhaslo a aby byla tma.*

*Když ranit člověka chce jitro ukrutné,
ve vodě nastaví mu obraz vlastní tváře.
Tak zřím i já, ať noc je či ať denní záře
se lehce pozvedá – postavu krásky mé.*

*Krev má se pění hned. A jak se přihází,
že podzim prudší žár než léto provází,
mé září vřelejší nad horka červenová je.*

*Ach běda! Myslím, že jsem příliš dlouho žil.
Jen jednou Ixion se ve smrt pohroužil –
však já jsem stále živ, tisíckrát umíraje.*